

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. C.
przeciwko C. [...] spółce z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7517 (siedem tysięcy pięćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 sierpnia 2016 r. pozwana C. [...] spółka z o.o. z siedzibą w W. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparta na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wyróżnione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wykazują merytoryczną odrębność. Przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa.

W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

We wniesionej skardze kasacyjnej skarżący, nie dostrzegając merytorycznej odmienności pomiędzy przesłankami ujętymi w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., łącznie w odniesieniu do tych przesłanek ujmuje uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co godzi we właściwe ujęcie wymogów konstrukcyjnych wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Przywołane przez skarżącego liczne wątpliwości interpretacyjne dotyczące wykładni art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. i sformułowane w związku z tym zagadnienia prawne nie pozwalają na uznanie, że wystąpiły podstawy do przejęcia skargi przewidziane przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Ich istota sprowadza się bowiem do sygnalizowania przez skarżącego zagadnień dotyczących postrzegania przesłanek uzasadniających traktowanie pobieranych przez przedsiębiorcę opłat za przyjęcie towaru do sprzedaży innych niż marża handlowa jako czynu nieuczciwej konkurencji (art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k.) i związanych z tym ukształtowaniem obowiązków dowodowych stron postępowania. Należy podkreślić, że Sąd *meriti* na podstawie dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych uznał, że pozwana pobierała opłaty inne niż marża handlowa za przyjęcie towaru do sprzedaży oraz w oparciu o dokonane ustalenia na podstawie domniemania faktycznego przyjął, że utrudniały one dostęp do rynku. Dokonał również oceny w stosunku do czynu strony pozwanej istnienia przesłanek, o których mowa w art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Stanowisko Sądu Apelacyjnego znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok z dnia 25 października 2012 r., I CSK 147/12, z dnia 20 listopada 2015 r., I CSK 719/13, z dnia 24 lutego 2016 r., I CSK 824/14, z dnia 14 października 2016 r., I CSK 651/15, z dnia 8 grudnia 2016 r., I CSK 825/15, z dnia 21 marca 2017 r., I CSK 303/16 oraz z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CSK 481/16), w którym odniesiono się do zagadnień przedstawionych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) z uwzględnieniem zmiany dokonanej rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).

aw

jw